

RACA

SCIJ Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev Jugoslavija

ROGLA
Rogla, 15.-22. februar 1992

ČETRT STOLETJA SREČANJ RAC NA SMUČEH

- 1968 MARIBOR
- 1969 PLATAK
- 1970 GOLTE
- 1971 VOGEL
- 1972 DELNICE
- 1973 ZATRNIK
- 1974 KRAVEC
- 1975 KOPE
- 1976 VOGEL
- 1977 MARIBOR
- 1978 JAHORINA
- 1979 KRANJSKA GORA
- 1980 KOBLA
- 1981 KANIN
- 1982 PLATAK
- 1983 ROGLA
- 1984 KRANJSKA GORA
- 1985 KOPAONIK
- 1986 KOPE
- 1987 BJELAŠNICA
- 1988 BREZOVICA
- 1989 POPOVA ŠAPKA
- 1990 KANIN
- 1991 JAHORNA

OD MARIBORA DO ROGLE

Verjetno bi bilo nestvarno domnevati, da je ameriški Armstrong ob pristanku na nam bližnji Luni doživel spontani intelektualni preblisk in si v trenutku izmislil stavek, s katerim se je ob vsem drugem zapisal v zgodovino - da je to majhen korak za človeka, pa velik za človeštvo. Misel je k sreči univerzalna, zato si jo lahko sposodim tudi ob 25-letnici obstoja in bolj ali manj zavzetega dela novinarjev-smučarjev v okviru Društva novinarjev Slovenij. Četrt stoletja je s stališča novinarstva pač le del zgodovine, ko to presojamo s človeškega (individualnega) zornega kota, je dolga doba. In z vso pomanjkljivostjo lastnega spomina ter ob vedenju, da vsega pač ni mogoče vedeti, bi si upal trditi, da je bilo to naše 25-letno smučarsko (novinarsko) življenje uspešno in pestro.

Rogla je časovna prisopoba časov pred 25 leti, ne pa tudi krajevna, kajti prvo novinarsko srečanje navdušenih smučarjev je bilo na drugi strani Pohorja. Ksreči (in to zato, ker dokazujejo, da novinarji živijo tudi več kot povprečnih 42 let) so med nami tudi takšni, ki lahko zavrtijo film minulih 25 let. Brezplodno bi se bilo spraševati, kaj se je v vsem tem času spremenilo, kajti lahko bi se zgodilo, da bi se najbolj ustavili v času med lanskim Jahorino in letošnjim Roglo. Če se znova zatečem v tako uporabno naročje univerzalnih misli, si jo lahko sposodim tudi pri domačem politiku in rečem, da nič več ne bo tako, kot je bilo. Lani smo bili še del jugoslovenske sekcije novinarjev-smučarjev, letos postavljamo tudi formalne temelje slovenskega združenja z ustreznim položajem v mednarodnem SCIJ. Prav ta neodvisnost nam daje možnost, da vse svoje ravnanje postavimo v okvir, ki dokazuje našo človeškost in profesionalnost hkrati. Morda velike besede, a so v časih, ki jih živimo in niso vedno ne človeški in ne profesionalni, po mojem nujno potrebne.

Zakaj pisati o tem, ko pa bi lahko po dobri novinarski navadi našeli vse dosedanje četrststoletne smučarske uspehe in se pomuditi pri kakšnem sladko-opravljalivem dogodku iz teh časov? Morda tudi zaradi tega, ker se sem in tja že kažejo znani sindromi dovolj stereotipnega slovenskega nacionalnega značaja. Vse, kar je bilo v 25 letih, ni zanič in je - pa sem o tem res trdno prepričan - vredno spomina. Zakaj bi, recimo, zavrgli spomin na že skoraj legendarno zgodnjegutranje kopanje v bazenu bovškega hotela Kanin, zabavno (in malce tudi tragično) smučanje na napihnjeni tovornjaški zračnici sredi srbskega Kopaonika, dolgotrajna, a vendarle prijetno vznemirljiva potovanja na Popovo Šapko, Bjelašnico ipd.? Živeli smo v drugačnih časih in tisti, ki tega nočajo priznati, pa hkrati tedaj niso storili nič, da bi bilo drugače, tudi ne morejo biti novodobni slovenski nacionalni (novinarski) junaki. Kolikor se lahko spomnim (in znova priznam, da se bolj slabo) smo se vsaj v zadnjih letih kar uspešno odrekli politiki in vsemu, kar pač prinaša. Prav bi bilo, če bi se je ogibali tudi v bodoče - da si bomo morda čez novega četrt stoletja lahko rekli tisto o majhnem koraku za novinarstvo in velikem za novinarje-smučarje.

Janez Kovačič
Predsednik sekcije novinarjev smučarjev pri DNS

KJE SE JE ZAPLODIL ROJSTVO SREČANJ?

Takoimenovana državna prvenstva novinarjev smučarjev (tedanje) Jugoslavije so bila pred pravim rojstvom uradnih prvenstev praviloma v Kranjski Gori "organizirana" tako, da je nekdo poklical ljubljanske redakcije in sporočil dan tekmeh, provincialne pa če je bil dobre volje. Zato zunaj centra niso imeli pojma, da bi si lahko prismučali vozovnico - denimo - za tisti čas za nas praktično nedosegljivo Kanado!

Če pa si vendarle zvedel za te kvalifikacije, si običajno prispev v Kranjsko Goro v soboto zvečer, moral si spraševati po vasi, kje so

novinarji in si jih - najpogosteje - srečal v Porentovem domu. Po večini so bili zbrani Ljubljanci,

preostali del Slovenije je predstavljal

Koprčan Bogdan Tome en Štajerc, preostalo državo pa sta zastopala dva Zagrebčana (karikaturist Otto Reisinger in leteči reporter Vjesnika u Srijedu, katerega ime sem pozabil) pa še Sarajevčan Slavko Nastič. Edina ženska pa je bila Koprčanka Zvonka Bricelj.

Dan pred tekmo še nismo zvedeli,

kje bo naslednji dan tekma - na Preseki, v Brsnini, na esu - ali bo naslednji dan slalom, ali veleslalom. Prikapljali smo torej k sežnici in nam je potem - večinoma - (danes žal že pokojni) prijazni Silvo Matelič sporočil, kam moramo. Vratca so bila kaj-pada samo šibko pobarvane fiziolovke, praviloma na njih ni bilo zastavic. Kdo je postavil progo, mi navadni smrtniki nismo zvedeli.

Kadar je bila proga na Preseki, je Starter kar z roko pomahal časomerilcu na cilju, ta pa je štoperočo pritisnil, kakor mu je bog ukazal. Mi iz province pa smo kdaj pa kdaj (verjetno neupravičeno) posumili, da je pritisnil tudi kateremu znanemu prehitro, nam pa prepozno. Starter in oni na cilju sta bila običajno hkrati sodnika "pri vratcih", le v primeru, če je naredila proga ovinek v Brsnino, je stal ob

njem nekdo, ki je potem nekoga diskvalificiral. Pritožbe niso bile možne.

Zvečer je potem nekdo prinesel natipkani list (včasih pa tudi kar z roko napisanega) na katerem so bili rezultati. Nakar si plačal prenočišče ter tisto, kar si bil zaužil in si odpotoval domov.

Nekateri mlajši smo to improvizirano kritizirali, ker smo menili, da bi novinarji zmogli to srečanje tudi materialno izvrednost, najti sponzorje in omogočiti kolegicam ter kolegom cenejše smučanje. A so bili starejši, ki so imeli zadevo trdno v rokah - proti.

No, pred šestindvajsetimi leti smo se nekateri blažno pripravljali na te kvalifikacije, ker je bilo svetovno prvenstvo SCII napovedano za Italijo. Tistikrat je nekdo odločil, da bo veleslalom začel na najhujši strmini esa, končal pa sredi Brsnine. Vse bi bilo še kar v redu, ko ne bi bilo "toplo" minus dvajset in ko bi mož na vrhu dobil zvezzo z onim drugim na cilju. Ker je ni, je štokal po strmini levo in desno ter govoril v voki-toki: "Francelj, a me slišes? Francelj, a me zdje slišes? Francelj, zdje me pa morš slišat!"

Oni kolegi z višjimi štartnimi številkami so se spuščali po strmini in se tako vsaj malce ogrevali, mi - prvi trije - pa smo stali v "steni" esa in cepetali na mestu, noge pa so nam postajale vse bolj in bolj steklene. Po približno polurnem monologu z voki-tokjem, se je naposled zaslišal iz njega glas od spodaj, mi trije pa smo bili že povsem otrpli in je prvi - Andrej Novak - cepnil pri drugih vratih, jaz pri tretjih, tretji kolega (pozabil sem, kdo je bil ne-srečnež) pa nekoliko niže.

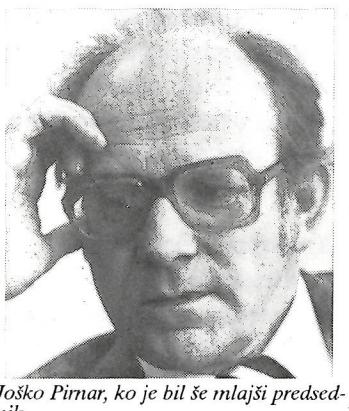
Tistikrat smo bili še požrtvovalni in smo štampali nazaj do zgrešenih vratic, se spustili naprej in pripeljali do konca - kajpada ogorenči. V cilju je stal naš predsednik Joško in je prišlo do rahlega dialoga oškodovalnih z njim - demokratičnega toliko, da ga je bilo možno razumeti tudi v Martuljku. Posegla sta vanj še dva Mariborčana, pa je na koncu z argumenti stisnjena v kot predsednik zavpil Štajercem: "Pa naredite vi bolje, če znate!"

In smo pokazali močvirnikom, kaže vse zmorem. Organizirali smo I. (z besed: prvo) državno prvo smučarsko novinarjev Jugoslavije. Dokazali, kaj je možno narediti, če je volja, če je sposobnost in če si dovolj trmaš.

Zasadili smo korenine, katerih sadove sedaj uživate tudi na Rogli 92.

OTMAR KLIPŠTER

DVA PREDSEĐNIKA V ENEM

Joško Pirnar, ko je bil še mlajši predsednik

"Ko sem bil še zelo majhen, je on že bil predsednik naše društine," bi mogel reči prenakester med nami na "Rogli 92" o Jošku Pirnarju, našemu predsedniku takoreč od Adama naprej.

Joško se reži temu uvodu in ugovarja: "Sprva ni bilo predsednika, temveč sem bil samo nekako zadolžen v Društvu novinarjev za smučarje. Šele na prvem uradnem prvenstvu smučarjev novinarjev v Mariboru sem postal predsednik. Prenehal sem predsedovati tedaj, ko so me leta 1979 izvolili za predsednika mednarodne SKIJ."

Pozabi naš Joško pripomniti, da smo ga tistikrat, ko je šel na vrh svetovne račje društine, imenovali za častnega predsednika in ko je po osmih letih (1985) odpredsedoval v skiju, so ga tudi na tej ravni imenovali za častnega predsednika. Kar ga seveda ne moti - četudi je že v šestinštrestedenem - da se bori na nož na smučarski progi - denimo s piscem te hvalnice - dasiravno bi odet s tolikimi častmi mogel kavalirsko počakati med vratci in nam utrujenim vljudno ponuditi: "Izvolute na prej!"

Zakaj se je ta novinarska sekcija najbolj razmnoževala, vprašujemo dvojnega predsednika in kajpada ne mislimo na seks.

"Predvsem zaradi dobrega občutka in počutja v družbi kolegov iz podobne krvne grupe," je prepričan Joško. "Shajali smo se podobno misleči ljudje, ki so sicer lahko imeli različna mnenja, ampak so jih skušali nekako strpno v pogovoru usklajevati. Nobeden pa se ni jezik, kadar je ostajal drugi pri svojem."

Verjetno ni šlo pri srečanjih le za izmenjavo mnenj, temveč je - kajpada samo tu in tam, v kateri od redkih nešportnih uric - bilo tudi kajzabave. "Ono omenjeno je prva stvar, drugo pa je, da je bila naša sekcija ves čas neka skupnost, ki se je 'našla' tudi na družabnem področju. Ne le v debatah, ne le na smučeh, temveč tudi kot družba smo predstavljali

zelo kompaktno celoto, ki smo se temu primerno dobro imeli in so bila naša srečanja dejansko rekreacija za vse nas. Telesna in duševna."

Kdaj pa kdaj zelo naporna; zategadelj je verjetno marsikaterega šibkega med nami zadrževal v sekciji še kakšen drug interes?

"Jaz zmeraj pravim; kolikor več prijateljev imaš, toliko več lahko v našem poklicu narediš - več zveš, imaš več pomoči, če se kje loviš s problemi, več informacij dobniš - pravzaprav od prijateljev, ki si si jih skorajda dobesedno prismučal. Vsakdo med nami pozna poleg lastne redakcije skoraj 300 ljudi in istega poklica."

Ne le znotraj meja države.

"To je šlo z leti v širino; mednarodni klub je omogočal nekaterim od naših kolegov - jaz jih poznam - da so smučarska poznanstva znali izrabiti za mednarodne zveze - novinarske in zasebne tudi. V tem klubu se je vseh teh mednarodnih srečanjih zvrstilo po mojem mnenju okrog 3.000 ljudi, članstvo mednarodnega kluba pa predstavlja tudi maso okrog dveh tisočev, ki je odlična informacijska baza, če se znaš orientirati v njej."

Katero od domačih srečanj ti je ostalo najbolj v spominu?

"Najbolj ono ustanovno, ki smo ga imeli v Mariboru z dosti skromno udeležbo, ker je bilo perfektno organizirano in ker se je našla druština, ki se je bila poprej srečevala že pet do deset let. Bili smo v bistvu stara banda, ki smo hodiли poprej večkrat na izbirne tekme, bili večkrat v reprezentanci, zato smo se skupaj dobro počutili. Potem pa je bilo še več odličnih srečanj."

Samo eno še smeš omeniti, ker za več ni prostora.

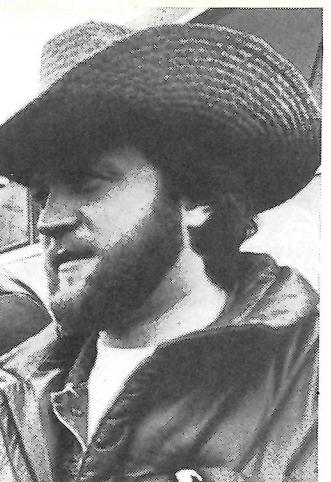
"Ha, ha - no potem pa bom omenil še srečanje na Golteh, ki je bilo po svoje zanimivo, izredno razgibano (hm - op. pis.) in se je odvijalo v zelo prjetni atmosferi, ker nas je bilo še toliko, da smo se vsi poznavali in smo vsi lahko sodelovali pri vseh stvareh." (Pri vseh ne vsi - op. pis.)

Kakšno perspektivo srečanj vidiš v naši novi državi?

"Mislim sedaj enako, kakor prej: dobro je ohraniti vezi, ki si jih ustvarili, zato se ne bi smeli zapirati vase. Zatorej bi bilo primerno, da bi v bodočih organizirali srečanja, ki bi jih imenovali odprta prvenstva Slovenije, pri čemer bi imeli pravico sodelovanja vse tisti naši dolgoletni prijatelji, ki jih imamo po celih bivših Jugoslavijah in s katerimi smo se prav tako dobro počutili, kadar smo bili skupaj.

O.K.

PRIMORCI SKRBIJO ZA "KRITERIJ ZADNJEGA SNEGA"

nalnega "Kriterija zadnjega snega" v Bovcu - brez katerega si težko zamišljamo pravi zaključek smučarske sezone - zagotovila posebno mesto med podsekacijami slovenskega in prej jugoslovenskega SCIJ.

Za začetke primorskega organiziranja novinarske smučarje sezone sta zatočito najbolj "kriva" Bovec in Kanin leta 81. Takrat so Primorci še bolj od daleč opazovali kako in kaj, pomagali pa niso kdake koliko. Začetek pa je bil in meni, ki sem na Kaninu pomagal organizirati to prvenstvo, mi je po povratku s svetovnega srečanja v Baqueri Berret v Spaniji preostalo le še priviranje olja na ogenjek novinarsko-smučarske radovednosti. Zdi se mi, da je bilo tega prepričevanja uspešno konec na poti čez kraško planoto od Nove Gorice do Opatije in nazaj v začetku marca 1983. Med vožnjo proti morju se je naša voznička Katja Roš (sicer dopisnica Deta iz Tolmina in strastna smučarka) pridušala, da bo preživelava na takratnih jugoslovenskih srečanjih novinarjev smučarjev in se uvrščali v državne reprezentance za nastope na evropskih in ameriških belih poljanah. Katja Roš, Ingrid Orel, Saša Dragoš ter Jani Alič, Venčeslav Japelj in Davorin Koron so zagotovo tista hrbitenica primorskega novinarskega smučarskega "ferajna", ki se je izjemno zavzetostjo pri pripravi državnih srečanj, posebej pa se prizrav sedaj že tradicio-

planoto, sem našo Katjo na istem mestu kot pred tednom, vprašal samo, ali res misli, da je bila z nami prvič in zadnjič na Platku, kot je predvidevala pred tednom. Odgovor je bil le lesket v sinjemodrih očkah v zlatolaselom okvirju.

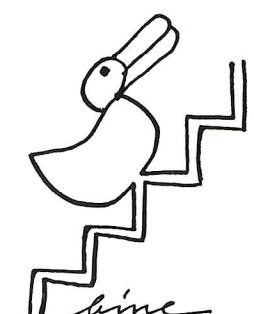
Seveda bi bilo prepoceni misliti, da je bila ta kraška vožnja odločilna za ustanovitev Primorske sekcije. Pravzaprav je zamisel že nekaj časa tlela takov novogoriškim, kar tudi v koprskem novinarskem aktivu. Morda pa je bilo odločilno pritegniti ženske, ki znajo s svojo prislovnico prepričljivost odgnati še zadnje dvome. Na pobudo novogoriškega novinarskega aktiva smo nato že 13. maja istega (1983.) leta pripravili ustanovno skupščino sekcije skupaj s 1. Kriterijem zadnjega snega - kje drugje, kot v Bovcu. Novinarji-smučarji so s tem po svoje združili tudi novinarje z Obale in severno-Primorskima, ki so se sicer vedno bolj pisano gledali. Posledica tega pa je bila pripravljena 1. poletnega športnega srečanja jugoslovenskih novinarjev (smučarjev), od 16. - 18. 9. v Portorožu. Kot vemo, je pripravo naslednjih poletnih srečanj uspešno prevzel hrvatska sekcija s teniškimi dnevi vsako leto junija v Poreču. Primorski novinarji smučarji so zablesteli tudi z nekatimi tekmovalnimi dosežki. Tako so, denimo, na Kopaoniku (85) pobrali bronasti medalji med članicami in članji (Ingrid Orel in Vlado Krejač) ter srebrno med

veterani (Bogdan Tome), Orlova pa je postala državna prvakinja (na Kopah 86) in se redno uvrščali v državno reprezentanco: Krejač 1982 (Španija) in 1984 (ZDA), Katja Roš 1984 (Španija), 1991 (Švica), Ingrid Orel 1986 (Francija), Alič 1991 (Švica), Dragoš 1992 (ZDA). Lepo, mar ne?

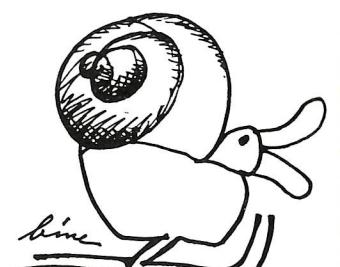
Tudi letos bodo primorski novinarji smučarji pripravili "Kriterij zadnjega snega". Jaz sam, si kakšen snežni kriterij na Primorskem privoščim še sam.

Potem, ko sem se pred dobrimi petimi leti odselil s Primorskimi, se namesto kar ne morem nehati vrati. Se pač moram spriznjati s tem, da sem del sebe za vedno pustil tam in da kanček Primorske vselej nosim s seboj. Tudi zaradi dragih novinarskih in smučarskih kolegov, s katerimi smo skupaj prebandali toliko nepozabnih trenutkov.

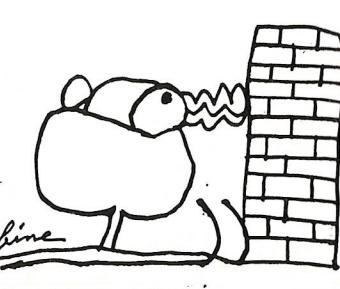
Vlado Krejač
prvi predsednik primorske podsekcije novinarjev-smučarjev

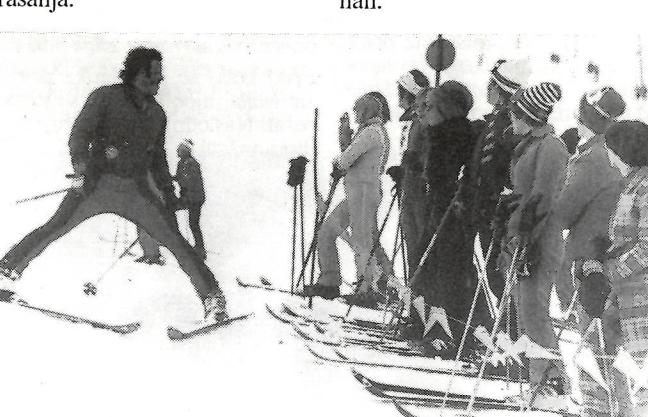
VIŠJE

HITREJE

MOČNEJE

Na srečanjih smo večinoma organizirali tudi smučarsko šolo za začetnike. Na sliki Jože Plešnar (ki je zdaj v Londonu) poučuje kolege: "Najprej noge močno naranzen!"

Stane Fugina

SPET V STARI SMUČINI

Leta 1968 so slovenski novinarji smučarji pustili prve smučine na Pohorju in po 25 letih se spet vračamo na Pohorje - tokrat kot novinarji-smučarji samostojne republike Slovenije.

Zato je letošnja Rogla spet prelomica našega gibanja, na katero smo že dolgo nestropno čakali. Ker so organizatorji Stajerci z raho pomočjo osrednje Slovenije, seveda ne dvomimo, da na tem jubilejnem srečanju, ki je hkrati tudi prvo državno srečanje novinarjev-smučarjev Slovenije, ne bo enkratno, "ful" dobro. In prav je tako.

Marsikaj smo doživeli v teh letih. Toda to, kar se je dogajalo na naših srečanjih, se nam je še posebej vtisnilo v srce. Zato ni čudno, da se je naša družina večala iz leta v leto. Postopoma so se nam pri-družili še kolegi iz drugih republik.

Najprej iz Hrvatske, nato iz Srbije, Bosne in Hercegovine ter nazadnje še iz Makedonije. Tako smo postalci celo prevelika družina. Na nekaterih srečanjih nas je bilo skoraj 500, zato je postal pretesno. Srečanja niso bila več srečanja, druženje ni bilo druženje, izmenjava mnenj in spoznavanje sta bila otežena, pojavile so se organizacijske težave in napake itn., skratka, srečanja so izgubljala svoj prvotni namen. Zato so skičevci tarnili in jadikovali ter vzdihovali za prvimi srečanji. Postajlo je mučno in bilo je le še vprašanje časa, kdaj bo skiz razpadel.

Klub temu smo se imeli lepo. Spoznavali smo nove smučarske centre, narodne običaje, nova novinarska peresa, obnavljali poznanstva, obujali spomine, negovali trače, se učili smučati, tekmovati... Nekateri so srečali visoko v plani-

nah najdražjo ali najdražjega, ali pa ga tudi zapustili. Baje so bila naša srečanja nekaterim kolegim v kollegom prepovedana, ker smo se nedostojno obnašali. Resa se nismo na vse kriplje borili proti nudizmu, alkoholizmu, razigranosti, pa tudi razuzdanosti, vendar sam bog ve, da so rača srca pač rača srca. Taki smo, pa pika. Upajmo, da bodo z novo prelomnicijo odpravljeni tudi takšni nedemokratični nesmisli.

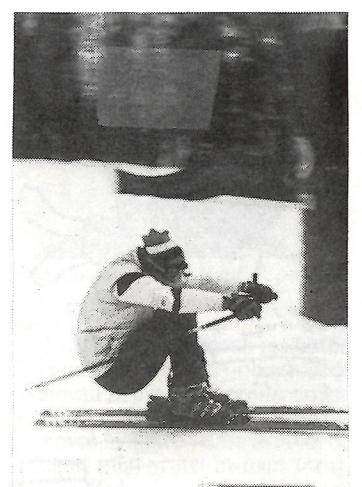
Klub temu smo tudi nekaj dobre-ga naredili za Slovenijo. Že zelo zgodaj smo ponesli v svet image Slovenije. Naša republika je bila soustanoviteljica mednarodnega kluba (SCIJ), kjer je imela precej vidno vlogo. Šest let je tej mednarodni organizaciji predsedoval Joško Pirnar, ki je bil tudi eden od pobudnikov slovenskega skiža. Poleg tega so se slovenski novinarji

Rajko Ocepak

PRVIČ SOPLA IN HROPLA

Brskam po spominu in obujam doživetja na naših, do letos še ju-goslovanskih smučarskih srečanjih. Pa saj jih je bilo v zadnjih petnajstih letih, odkar bolj ali manj redno prihajam na ta naša teden-ska zimska srečanja, kar nekaj. Pravzaprav sem od mojega krsta na Javorini 1977 pa do letošnje Rogle manjkala samo v Bohinju (na Kobli), na Platku in na Kopah pred šestimi leti. No ja, tudi meni leta minevajo...

Ko smo se 1979 zbrali v Kranjski gori, sem bila še bolj "frišna" v tej rači družini. Pa mi je to srečanje ostalo še posebej v lepem spomini, saj je pomenilo tudi generalko

za našo organizacijo svetovnega srečanja SCIJ. Zame je bila generalka osebno predvsem v poizkušanju tekaških spretnosti: Nikoli prej v življenju nisem niti poskusila stati na tekaških smučeh, na tistem kranjskogorskem državnem račjem shodu pa so me nahecali, da naj vendar poizkusim. Pa sem poslušala Tofa in seveda Janeza Pavčiča, ki nam je takrat potegnil tekaško špuro. Bilo je zelo smeso; Janez mi je posodil ženine tekaške smuči in čevlje, za palice niti ne vem več natančno, kdo mi jih je zaupal. Pa smo šli popoldne s Tofom, Silvestrom Rogačevim, Jerasom in Alenom Lesković tja čez cesto za hotelom Kompas. Nekaj "tehničnih" navodil je že bilo potrebnih, potem pa smo začeli s praktičnim tekaškim korakom, uporabio palic ipd.

Zaklinala sem se, da ne bom več tekla. Neumnost, mi je govoril Pavčičev Janez. Tof pa mi je po osvojitvi tretjega mesta dejal, da bi lahko bilo z malo treninga še bolje. Seveda sem na tisti skorajda enaki progi tekla tudi dober mesec kasneje, na svetovnem novinarskem srečanju. In tekla sem nato še na vseh naslednjih domačih in svetovnih srečanjih SCIJ. Priznam, da mi je smučarski tek tudi po slasgli te naše, novinarske smučarje prirasel k srcu. In na Rogli bom, ne glede na pomanjkanje kondicije, spet tekla, pa če bom še tako sopla in hropla.

Toda glej ga zlomka, tisto na tekmi ni bil več hec. Preteči celo progo s klančki in spustil, pa čeprav je bila dolga, kot so rekli, komaj kaj več kot dva kilometra in pol, vsaj zame ni bilo tistikrat tako preprosto. Silvestra, Alenka, Živa, Bojana so se mi po tekaškem znanju in tehnički zdele prave profesionalke. Ko sem videla, kako to gre, sem se zapodila v smučino, kot sem pač vedela in

Marjeta Šoštarič

Krvavec 1974

ZAKAJ KRVAVOST KRVAVCA?

Prenekateremu s severa naše države ni bilo znano, zakaj se Kravac imenuje tako kravovo. Eden od njih je prvi dan srečanja na takо grozljivo označenem hribu na "otroški" progi zagledal ubogo žensko bitje na snegu; zanimala ga je usoda nesrečne, še posebej zato, ker je bila postava na smučišču super, obrazek pa za novinarsko srečo nenavadno nedolžen.

Pokazalo se je, da ji je zmanjkal smučarskega znanja in zlasti moč zato ni mogla ne naprej, ne nazaj, pa je bila nujna pomoč in ker od peščice mož, obkrožajoč to živo nesrečo nobeden ni maral ukrepiti, jo je Stajerc kratko malo nabas na ramena in zapluzil navzdol.

Končalo se je tako, da sem zvečer z rahlimi bolečinami, ki mi jih je v nogah in rokah povzročil novi način smučanja, sklenila, da bom za hec poskusila tekmovati. Toda glej ga zlomka, tisto na tekmi ni bil več hec. Preteči celo progo s klančki in spustil, pa čeprav je bila dolga, kot so rekli, komaj kaj več kot dva kilometra in pol, vsaj zame ni bilo tistikrat tako preprosto. Silvestra, Alenka, Živa, Bojana so se mi po tekaškem znanju in tehnički zdele prave profesionalke. Ko sem videla, kako to gre, sem se zapodila v smučino, kot sem pač vedela in

Kanin 1981

SPOMINI NA ŽELODEC

rajsko demokratični družbi - da je tudi pri teh načelih zjajal med teorijo in praksu grdi prepad. In vendar so na novinarskih smučarskih srečanjih po navadi vsi vzel visoki cilj krvavo zares, zato je pri nekaterih šlo psihofizično sproščanje tako daleč, da so si zasluzili vsaj enotedenški bolniški stalež. Tudi jaz sem se udeležil nekaj takih srečanj, sproščanje mi je sicer tehnilo, vendar je bila na poti neznatna ovira: v mojem reanimaciju želenjem telesu je bival hudobni gastrointestinalni sistem. Seveda so ga imeli tudi vsi drugi, vendar jim je dal lepo mir, meni pa ne. Takrat smo se srečali na Golteh, a mojemu želodcu tudi bližnji savinski želodec ni bil kos. Smučal sem že, tudi tekmoval, in težave so bile potisnjene v podzavest, a ko sem se priplazil v hotel, v sobico z dve ma pogradoma in Jožetom Številka ena, se zlekni in se hotel odpocíti, so prilezle v zavest, potem v trebušno votilino in od tem niso hotele ven niti na blagi poziv je pa pomagalo. V sekundi (takrat še niso merili časov v stotinkah) je bila čumnata prazna, le Jože Številka dve se je trudil z opravičevanjem. Je že moralno zgledati tako, ko da me bodo morali odpeljati v norišnico. Zvone (prav tako prijatelj) mi je še zasolil skozi priškrnjena vrata: "No, noge ti pa le smrdijo!" - in napočil je mir in blagoslovjeni epilog: na bolečino sem pozabil. Stvar je zaokrožil Jože Številka ena, prodoren psiholog in po nara-

je hrumela v milozvočnem napetu o tem, kaj nam pa morejo. Bog ve, kaj je nekaterim prijateljem zmotilo ritem, da so se spomnili name, trpečega gastrointestinalneža. Primajali so se na obisk, s sočutnimi besedami na ustih in z motnjavo v očeh, potem pa tudi s skrbjo. Čeprav mrzlične nisem imel, bolel pa me je želodec, se jem je zazdelo, da sem premalo pokrit. Začeli so grmaditi name odeje, koce, vzglavnike, smučarsko opremo ... Mene pa je bolel želodec, kislina v njem se je nevarno nabirala. Živčni sistem koleričnega trpina je bil načet, manjkala je samo še pika na i. Pustil je jo Jože Številka dve, prav tako moj dobr prijatelj. Čež glavo mi je poveznil tako imenovan štokler, skozenj pa mi spustil na izjemoma zdravi nos manjšo pomarančo, nemara mandarino, a to je že bilo zunaj moje še kolikor toliko zdrave zavesti. V meni so se prebudile prasile sovrašta do vseh, ki jih želodec ne boli, vrgel sem grmado s sebe, zarjavel kot ranjen bik in zatulil nekaj dovolj nekulitviranih besed. Lepo ni bilo, je pa pomagalo. V sekundi (takrat še niso merili časov v stotinkah) je bila čumnata prazna, le Jože Številka dve se je trudil z opravičevanjem. Je že moralno zgledati tako, ko da me bodo morali odpeljati v norišnico. Zvone (prav tako prijatelj) mi je še zasolil skozi priškrnjena vrata: "No, noge ti pa le smrdijo!" - in napočil je mir in blagoslovjeni epilog: na bolečino sem pozabil. Stvar je zaokrožil Jože Številka ena, prodoren psiholog in po nara-

vi filozof: "Saj sem vedel, da se drugače ne more končati!"

Njega sicer želodec ni bolel, mene je pa dobro poznal. Tako je spomin na takratne Golte ostal zapisan v mojem drobovju.

Ciro v polhem zagonu

Danes enaka zgodba z istimi osebami ne bi bila mogoča več. Leta so nas unesla, unesel pa se je tudi moj želodec. Kako se vendar ne bi, ko pa z mano vred uživa zlato jesen pod taktirko SPIZ (skupnosti pokojninskega ...).

Morda bo kdo dejal, da ni lepo, ker sem omenil nekaj osebnih imen.

Da bo stvar zaokrožena, naj pristavim vsaj še Andreja in Fredija. Podobnosti s priimki pa tako ni. A tudi ko bi bila, imam jeklen alibi: vsi naštet so še danes moji dobri, če ne celo boljši prijatelji. To se je obdržalo iz takratnih baje jeklenovih časov v današnje (tudi) baje demokratično sproščene. Dober tek!

Ciril Stanč

"ORGIJA"

Na naših smučarskih srečanjih je bilo vse tako, kot je treba; vsaj kar zadeva pijačo in moral.

"Izbil temu se je zgodilo, da smo ostali kdaj pa kdaj žrtve govorice in so prihajale (resda izjemoma, a idarle) žal izjemoma tudi iz lastnih vrst. Njapogosteje je bila tema tega govorjenja pijača, ki da je je steklo v neverjetnih količinah v grla novinarskih smučarjev ter (poglejte nesramno brezobzirnost obrekovalcev) smučark.

Prijazno osebje hotela je dalo ključe bazena nakar je omenjena četica odkorakala nadstropje nižje k še bolj mokremu dogajanju. Obzirnost - ki še posebej odlikuje race

- nekaterim preprečila, da bi šli v svoje sobe po kopalki in prebudile cimre, zato so se morali otresti svoje prirojene sramežljivosti - oblačil tudi - preden so se pogrenili v prozornost zaspanske baze-na. Nekakšen hlad mokre realnosti jih je pri tem dejanju zmrazil, zato so si zaželeti človeške tolplotle in so se bolj kot ne institutivno stisnili drug ob drugega(-go).

In bi se vse to pogrenilo v dobrohotno v pozabo običajnega pranja, ko ne bi zgoraj, za velikom oknom, skrivaj kukal (tedanj) urednik nekega popularnega časopisa (očitno mučenega z nespečnostjo); ker iz svojega zornega kota in zaradi razdalje ter slabih očil ni mogel videti podrobnosti, je nevideno nadgradil s svojo - kajpada umazano - domišljijo.

In je že pri zajtrku opisoval dogajanje (tudi onemu, ki se je kopal, a ga kratkovidenie ni prepoznal v bazenu) toliko vznemirljivo, da so dvema kolegicama iz bluzic kar opazno silile bradavice. Kdo vse je bil zatem podtalni telefon, teleks itn. - ni znano. Dejstvo je, da so celo v nekaterih redakcijskih forumih obrekovali naša srečanja kot nemoralna.

Zaradi utrujenega, nedolženga (deloma) nudističnega kopanja.

SLOVNIKI DIZIDENTI?

Ko so v Večeru v ledeni časih Švajcerjevega šefovanja opravljali partijsko čistko, so bili med pranimi tudi širje člani smučarske sekcije.

Med raznimi obtožbami, s katerimi so jih bremenili, je bil tudi tedaj običajen greh - da se grupašo; ko je na maratonski "čistilni" sejansi nekdo vprašal, s kom se pravzaprav ti grešniki grupašijo, je eden od prizadevenih "čistilcev" pojasnil, da to zganjajo v novinarski smučarski sreči.

Ali je to pomenilo, da je imela smučarska sekcija tudi dizidentski status, bo pokazalo zgodovinopisje. Ali pa zapiski iz arhivov Bavčarjevega ministerstva.

Ali je to pomenilo, da je imela smučarska sekcija tudi dizidentski status, bo pokazalo zgodovinopisje. Ali pa zapiski iz arhivov Bavčarjevega ministerstva.

Teh orgij ne demandiramo

Kronist

MERX
TRGOVSKO IN PROIZVODNO PODJETJE, d. o. celje
AVTOTEHNIKA
Budžeta ul. 13

NAMA
HMEZAD NAMA p.o. ŽALEC TITOV TRG 2

MITOLOGIJA NAŠIH SREČANJ

Toliko je že bilo teh novinarskih smučarskih srečanj, da se jih vse bolj oprijemlje neizbežna mitološka patina. Med nami so taki, ki imamo preslab spomin, da bi zmožili verno obnoviti razna doživetja, pa tudi tisti, ki imajo predober spomin in ta dogajanja okinčajo s komaj verjetnimi podrobnostmi. Pomešajmo obe zvrsti spominov in nastala bo mogočna saga od Pohorja 68 do Rogle 92.

Tudi na kopnih Kopah 75 smo nekaj malega smučali - glejte nas: SAMI MLADI!

Ker sodim med tiste prve, ki jim spomin vse bolj peša, mi ne pristaže vloga zanesljivega krónista. Vendar bi mogel opozoriti na nekaj neizpodbitnih dejstev. Že oba mejnika omenjene sage - Pohorje in Rogla - nas opominjata na neprgesljivo štajersko komponento smučarskega druženja novinarjev. Na Pohorju se je začelo zares, predtem so bili amaterski enodnevni poskusi, in kadarkoli se je

rači cirkus, kakor temu pravi Freddi Klipšteter, zbral na katerem izmed štajerskih smučišč, je bila cirkuška predstava obsojena na popoln uspeh.

Navado imamo reči, da se na srečanjih prepletajo športne in družabne sestavine. Tudi v prejšnjih enoumnikih časih je bilo vsakomur izmed udeležencev prepričeno, da se sam odloči, kateri sestavini - športni ali družabni - se bo izraziteje posvetil. Zato so se nekateri grizli za čim boljša mesta na tekmovanjih, nekateri pa za čim boljša mesta ob šankih. V katero kategorijo sodim sam, pove naslednji primer: mnogo vznemirjenja je na Kobil 80 povzročila časomerilsko-sodniška služba, ki je po mučnih razpravah morala spremeniti prvotno rezultatsko listo; toda, glej zlomka, v obeh variantah sem bil na listi zadnji. Tolažiti sem se moral tedaj in še marsikdaj z loncem medu, obveznim darilom za zadnjeuvršcene.

Vzlici klavrnih športnih bilanci si nočem prisvajati kompetence za rangiranje šankov na posameznih srečanjih. Toda če bi šlo po mojem, bi prvo mesto prisodil Hab-

kukovemu šanku, za njim pa iz klasičnega westerna izposojeni točilnici ob bencinski črpalki v Delnicah. In tu so se dogajale stvari, ki pričajo o nezanesljivosti našega spomina. Nekateri namreč trdijo, da smo se v tej točilnici hoteli postaviti tako, da nam prvo jutranje sonce ne bi posvetilo v oči, drugi pa menijo, da smo hoteli prav to dosegli, ker sonca v tistih megledeževnosnežnih dneh zlepa nismo bili deležni.

Podobni miti nastajajo ob ugibanju, po koga je prišla družina, da je moral po težki zaključni noči v Bohinju navsezgodaj in ves krmežljav odpeljati na shopping v Trbiž. Ali pa kdo je ugotovil vzrok hlepence Janeza Šusterja po eni prav takih noči z vzklikom "mehr Licht", ko ga je zavrnil s sinonimom "merlot".

Če bi našteval še več takih pripetljajev, bi v sebi omajal domnevo o izgubi spomina. Ampak ta izguba mi, verjemite, včasih prav pride. Mogoče bom pozabil priti na Roga.

Djuro Šmicberger

SMUČANJE IN PLAVANJE OBENEM

od natakarjev do direktorjev. Takšnih smuk je bilo v najbolj znanim - če ne tudi edinem - slovenskem zimsko-športnem centru zelo malo.

Sneg in sonce! Pa kaj bi vam pravil, saj se spominjate. A tistega, kakšen užitek je bila smuka po metterskem celcu v Vitrancu, pa ne veste! Sončili ste se na vrhu, toda nato se modro zapeljali s sedežnico nazaj na Podkoren.

Z Marjanom, takrat še ni bil šef, pa sva zašla med domačine, kranjsko-gorske smučarske učitelje, ki so tiste lepe sončne in s snegom bogate dneve pustili svoje skandinavske turistike (ki navsezadnje v Kranjsko Goro niso trumoma prihajale zaradi njih, temveč zaradi Stenmarkovih podkorenskih zmag) in se raje podili gor in dol po Vitrancu.

Najmanj meter novega snega je bilo. Kot puh. Kot da je iz Utaha, kjer pada najmehkejši, najbolj suhi sneg na svetu. Snowbird, smučarski raj blizu Salt Lake Cityja, kamor mormoni bežijo pred svojim haremi, Courmayeurksa Tula, z laške strani strehe Evrope, kjer se je Rambo leta dni kasnejše srečno prikotalil do dna in se ob špagetih in petih litrih kjantija druge rodil, Vitranc vama je bil tisto leto, ko se je novinarska smučarska družina naselila v hotelu Kompas, bil enakovreden!

Malo takšnih priložnosti je v življenju slovenskega smučarja, da (treznen stanju!) smuča in plava obenem. Preveč stvari mora

ŠAPKA IN MAKUC

doživeti sočasnost; sonce, sneg, strmina, družba, razpoloženje. Težo nazaj, konice smuči skozi gladino in globoko nihanje čez valove. Piš snega v obraz, za tabo pa vijuga, kot da bi jo risal reaktiv. Na dnu, ko loviš sapo in se držiš za razbeljena bedresa, si kot snežak, ki so ga zavalili po hribu, da je sproti rasel. Sneženi mož, ki se potaplja v valove. To je prava smučarija!

Hotel Kompass je prevelik in preveč hotelski, da bi nudil pravo gostoljubje takšni bratovščini, kot smo novinarji-smučarji. Če ne bi bilo pusta in če ne bi prav Štajerci v baru uspešno izvedli težke operacije Jeryeve miselinke, pri kateri je v publiko odletelo kar nekaj kilogramov svinjske drobowine, bi bila še večja puščoba. Kar morda sploh ni bilo slabo, saj jutranjega sonca in pršiča v Podkorenju in na Vitrancu nismo pozdravljali oteklih oči.

Pa saj se, ob tej veliki četrstoletnici, že spodbidi, da se vsaj enega našega smučarskega srečanja spominjamo predvsem po odlični - smučariji.

Uroš Mencinger

Ko mi je med pokalom Vitranc Lojze Župan, vodja kranjskogorskih žičnic, povedal, da sploh ne razmišljajo o tem, da bi smučarje še kdaj spustili na Vitranc, kvečemu cesto bodo speljali tja gor, da se bodo lahko izletniki razgledovali z gore, je zame slovenska smučarija izgubila eno od svojih legend. Vitranc je bil smučarski pojem! Takšnih pa imamo na nizkih slovenskih hribih zelo malo.

Veliko super smučišč po celem svetu sem že obšel, tudi zaradi in s pomočjo "skiža", toda Kranjska Gora leta 1987 mi bo ravno zaradi Vitranca ostala v večnem spominu. Je tisto leto bil čez dan v Kranjski Gori sploh odprt kak lokal? Ne vem, kajti novinarji, znani med našimi srečanjami bolj po šankiranju kot po snežnem dirčanju, smo bili tisto leto od jutra do večera na smučeh. Z nami pa cela Kranjska Gora, od kuhanje do receptorjev,

Na Kaninu in na Jahorini se mi je včasih kar stožilo po tisti tečnobi Makucu.

Branko Stamejčič

LAŠKO PIVO

ČIPKA, STKANA

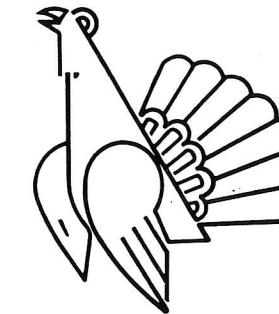
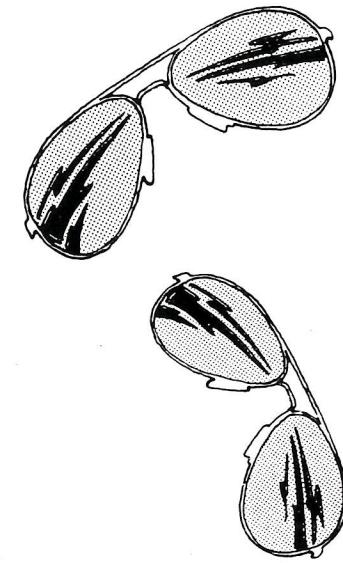
IZ MEHURČKOV

Mednarodno trgovsko podjetje d.d. Celje

EXPRESS OPTIKA

Miro Krstič
Tržaška 15
61000 Ljubljana
telefon /061/ 268062
telefax /061/ 268064

RASICA

RAŠICA TOVARNA PLETEIN, LJUBLJANA
Tel.061/554-342, fax.061/556-496, telex 31496 yu Rašica

RAŠICA PO VSEM SVETU

medicop®
PROIZVODNJA MEDICINSKE OPREME
69000 M. SOBOTA

svilarit

61240 KAMNIK
tel. (061) 831-711
telex: 31 318 YU FROTIR

- frotir brisače
- frotir kopalni plašči
- kravate
- rute
- rute za narodne noše

CENTER® LJUBLJANA

GRADI
IZOLIRAJ
OGREJ

d. o. o. • računalniški inženiring
• razvoj, proizvodnja, vzdrževanje
alarmovarnostnih in drugih elektronskih naprav
• marketing

YU 63000 Celje, Tovarniška 35
tel.: 063/38-656
063/38-711
fax.: 063/38-493

TENNISSHOP WIMBLEDON
SQUASH ★ GOLF ★ TENNIS ★ BADMINTON

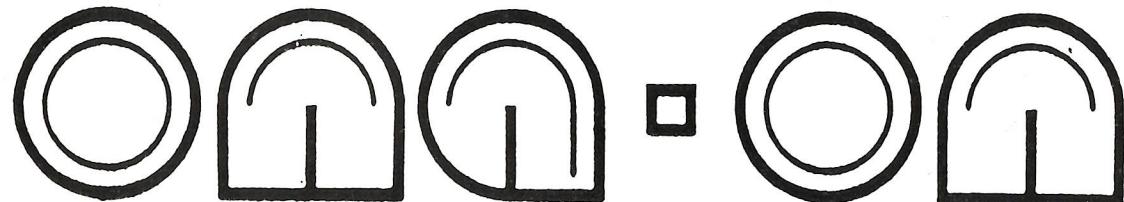
KARL-OTTO STROUKEN

Villacher Str. 16
A-9020 Klagenfurt
Tel. 0463/516892
Fax 0463/22185

WINAG
VINARSTVO

62001 MARIBOR - TRG SVOBODE 3

TELEFON 22-161 TELEX 33120 YUV nag ZIRO RAC ST 51800 601 16364
SDK Maribor d.d. SLOVİN VINAG-VINARSTVO Maribor

vizitka dobre modne prodajalne

mladinska knjiga
BIROOPREMA d.d.
Titova 145
61000 Ljubljana
Poslovna enota Celje
63000 Celje, Stanetova 3

MOKRA POT DO KOPAONIKA

Takole, gledano izza šanca, je bila najbolj mokra pot na Kopaonik. Na 18. srečanje, ki je bilo od tretjega do desetega marca 1985. Takrat nismo, resnici na ljubo, spoznali samo enega najlepših smučarskih centrov nekdanje Jugoslavije, ampak tudi nekaj novinarskih kolegov, s katerimi priateljujemo še danes in smo spoznali nekaj kolegov, ki so že takrat naredili vse za to, da smo se lahko prej in z mirno vestjo, upajmo da za vselej razšli.

Prva markacija mokre poti je bila v **Kolodvorski restavraciji** v Mariboru, odkoder je na pot proti Ljubljani krenila osemnajstčlanska smučarska ekipa. Špricar, dva, tri, za daljšo pot, pa hajd na vlak. Na srečo nas žeja ni mučila, saj smo imeli za požirek ali dva točno dvajset litrov vina. Litijo smo že gledali žejni, no pa smo na srečo vzdržali do Ljubljane, kjer je bila v **Kolodvorski** tretja markacija mokre poti na Kopaonik. Ura je minila kot bi mignil, pa smo že bili na posebnem **vlaku**. Tam se je spremljevalec Josip prisrčno smejal, ko smo ga vprašali, če ima dovolj pijače. "Do Beograda jo ne bo zmanjkalo." Kaj hočeš, Štajercem so Močvirniki tako pridno pomagali prazniti bifejsko skladišče, da se Josip v Zagrebu, kjer je bila peta mokra markacija in več smejal, ampak je moral na vso paro delati in polniti skladišče.

Mokra je bila skoraj vsaka pot naših rac tudi v tujini.
Na sliki: sprejaj mokrota v ozadju ovaljeni (z leve) Tof, Fredi, Šuco.

Ah, kaj bi priporodovali, v Vinkovcih, kjer je bila šesta mokra markacija že vse zmanjkalo. Zlobneži pravijo, da tudi vode, pa nismo verjeli.

Beograd, sedma mokra markacija nas je dostojno sprejel, seveda že odmislimo umazano kolodvorsko restavracijo, toda Beograjsko pivo je bilo dobro. Tako dobro, da smo brez pretresov počakali na osmo mokro markacijo, na poseben vlak, ki je bil do vrha načlenjen s pijačo in dobro voljo. Z užitkom smo gasili žekojo do Kraljeva, kjer so nam zviti Srbi pripravili zasedo, ki je dotolkla tudi najbolj zagrizene Stajerce. Njihovo kolo, gostoljubni sprejem, predvsem pa deveta mokra markacija v obliki šumadijskega čaja so naredili svoje. Večina udeležencev 18. srečanja je malo pozneje zlezla na postajo Bogdanovci kar skozi okno, kako pa so prišli do Srebrnca, kjer je bila deseta mokra markacija ali pa do Je-ačišča, pardon Bačista, kjer je bila enajsta mokra markacija pa vedo le nekateri.

št mokrih markacij je bilo naslednje dni, tam nekje med smučanjem in po smučanju, osemnajsta, tista, ki je bila na vračajočem vlaku pa je bila dokaj čudna. Ni ga bilo, ki ne bi glasno zatrjeval, da pijače niti videti ne more. Pa smo pili inže in do Beograda smo pošteno, kot se spodobi, izpraznili bife na vlaku, pa še del Kolodvorskega. Groza. O poti nazaj ne bi pisal, ker so na vlaku izgubili mokro markacijo in je moral štajerski del ekipe trpeti žejo vse tja do Zidanega mosta, Močvirniški pa še dlje. Težko smo vzdržali.

Jože Jerman

Rade nská
♥ ♥ ♥

SAMI SEBI ORGANIZATORJI

Srečanje na Jahorini marca 1978 ni prišlo v zgodovino naših snidenj zgolj zaradi tega, ker je bilo to moje prvo, temveč tudi zaradi izjemnega dosežka bosanskih organizatorjev: nikoli prej in nikoli pozneje se ni zgodilo, da organizatorjev sploh ni bilo zraven. Nekaj smo jih sicer po naključju opazili ob prihodu na sarajevsko železniško postajo, na veleslavljensko tekmo so nam kot predvožača poslali Ajdina Pašovića, eden je funkcionali pripravljalnega odbora ZOI 1984 prišel na nekakšno tiskovno konferenco v hotel Jahorina (Sarajevo je olimpiado dobilo nekaj tednov poprej), ostalih šest dni in 12 ur pa smo si srečanje organizirali sami.

Če smo si tu in tam zaželeli koga od organizatorjev, smo med seboj izbrali par fantov in deklet, jim ukazali, da vsakih pet minut rečejo "ajd, bolan" - in bilo je, kot da bi bili pravi Bosanci. Skratka, organizacija je bila enkratna. Tako ni nič čudnega, da nas je tistih sto samoorganiziranih slovenskih ter tedaj še peščice hrvaških in srbskih novinarjev s spontanim aplavzom sprejelo že omejeno delegacijo ZOI. Ta nam je namečevala upanje, da tisti, ki so nas povabili na smučarijo v osrečje Balkana, vedo, da smo zgoraj na hribu in bodo vsaj postali avtobuse, da se lahko vrнемo domov. Sicer pa je bil bestseller tiskovne konference odgovor na vprašanje, kje nameravajo zgraditi olimpijsko progro za sankanje: "Ni problema, saj jo že imamo. Naši otroci se že od nekdaj sankajo po Trebeviču!" Če je takrat kdo med namim trdil, da bodo ti ljudje res sposobni pripr-

viti zimsko olimpiado, smo ga ob mostarski travarici za šankom brez milosti odpravili: "Marš v organizatorje!"

Ampak imeli smo se dobro. To je bil pač čas, ko je bilo samoupravljanje na vrhuncu, torej nam samoorganiziranje ni bilo tuje. Tako si nismo povabili nobenega politika; vsak večer smo se zabili v hotelski bar in na koncu obvezno poslušali monologe Olge Jančar, ki se ji je še najbolj kislo smejal njen Dragec, tedaj še bolj novinar kot literat; sam pa sem v poznih urah z Vasjo Predanom obvezno iskal kakšnega skupnega prednika z Dravskega polja, pa ga še do danes nisva našla.

To so bila pač še drugačna srečanja od nekaterih kasnejših instant novinarskih smučarij, saj nas je bilo vsega skupaj za kakšno srednje veliko dvorano. Celo "Šmiranje" je bilo težje izvedljivo, saj je samo slepec lahko spregledal, katera dva manjkata. Obdobje kasnejših matutinskih srečanj s čez 400 novinarji, kvazinovinarji, ljubicami, ženami, taščami, siamskimi mačkami in ostalimi člani SCIJ še ni izbruhnilo.

V času naše jahorinske smučarije so bile doma v Sloveniji volitve v organe krajevnih skupnosti. Zakaj se tega tako živo spominjam? Ker je kolega Srečko Niedorfer po nemel telefonskem pogovoru z Mariborom pri zajtrku slovensko sporočil, da je po prvih podatkih, dobljenih od soproge, na volitvah premočno zmagaala levica. In smo spet imeli razlog za rundo.

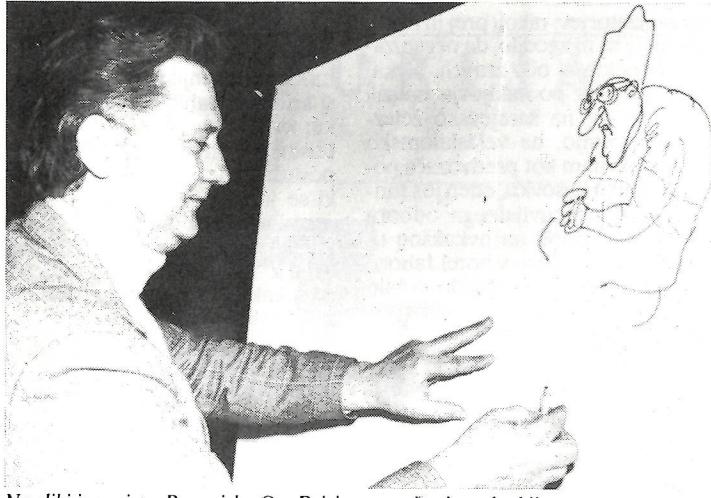
Milan Predan

KULTURNI POSLANCI

Prenekateri nešportniki po naših redakcijah so govorili, da se je na naših srečanjih dogajalo marsikaj nekulturnega. Obstajajo pa fotodokazi, da smo opravljali tudi kulturno poslanstvo - predvsem naši karikaturisti, pa še kakšen humorist ali kitarist se jim je pridružil.

V Mropalju, na Bledu, v Zrečah in še kje, so ti mojstri zabave nastopali - bodisi pred otroci v šolah, bodisi kje drugje in širili dobro voljo.

Na sliki je mojster Poco-risbe Otto Reisinger med enim od takih nastopov.

BREZOVICA SO BILI TUDI KUCLJI

V radijskih poročilih se vedno nekaj dogaja. Njihovo novinarsko delo je zminutirano na poročila in Radijski dnevnik, pa še kakšne Dogodek in domnevne vmes, da o obeh jutranjih kronikah, ki jih pripravljajo še pred peto uro zjutraj, sploh ne govorim, jim še ostane nekaj časa. V poročilih so doma Izzi, Jože, Rudi, Lili, včasih sta bila tam še Bojan in Drago. Pred petimi leti pa sta bila Jože in Izzi glavna propagandista smučarskih srečanj. Kaj jima človek ne bi verjal, dovolj resna in prepričljiva sta bila tudi takrat, ko sta, priznam - uspešno prepričala tudi mene. Prvič sem bila na Bješnjici, drugič na Brezovici.

Kaj se človek ne bi veselil smučarje na Brezovici, na drugi strani Šar planine, saj sem toliko slišala o prostnih smučiščih, polnih sonca. Na mrzlem hodniku hotela nas organizatorji premetavajo sem in tja, zdaj ni sobe, čez nekaj minut ni postelje, čez pol ure spet druga informacija. Po osmih urah kombinacij in povezav dobimo sobo. Celo postelje je imela, pihalo je iz vseh spranj, včasih je zaneslo tudi kakšno snežniko. To je bila torej Brezovica. Brezovica so bili tudi kuclji, za katere bi potreboval vsaj osnove akrobatike. Teptalni stroj je bil na ogled ves teden. Značilnost smučišča so bili tudi smučarji s kratkimi dilcami in gumijastimi škornji. Njihova smer je bila samo naravnost.

Poškodb na smučišču ni bilo, se je pa od nekod priklatal virus, ki je prinašal bolečine, kašelj in vročino. Zdaj je bolelo tega, zdaj drugega. Sredi tedna zjutraj tudi mene nekaj

boli, tudi vročino imam. Ne sekiraj se, mi pravijo, hotel ima zdravnika. Res ga je imel. Moje oči so ga v ordinaciji ugledale v rdečem kombinezonu, s pancarji na nogah. Namizi je bila prislonjena gospa, pri vratih si nekdo stoji meri temperatu, nekaj korakov stran osluškuje srce smučarki. To je bil poseben, višinski, zdravstveni pristop. Ko me pogleda, mi pove, naj neham misliti na smučanje, pove mi da imam, nenavadno nizko temperaturo (pokvarjen topomer še nikoli ni prav kazal) in da bi me najraje poslal v vas pod vznožjem. Tam so imeli menda bolje opremljeno ordinacijo. Komaj ga prepičam, naj tega ne storji. Vzamem rdeče tablete in premagam razočaranje, da je smučarje zame konec. Zvečer zradi podobnih znakov posodom nekaj tablet tudi Jožetu in upam, da mu ne bodo škodovale. Niso mu, naslednji dan ga je zdravnik pohvalil z besedami: Bogami dobro ste se lječili.

Takrat je bilo v meni malo strahu pred pljučnico, vendar smo vse skupaj spravili v hec. Smejali smo se tudi vsemu, kar bi, vsaj mene, druže močilo, ker je bilo za vse enako, ker je bila družba ta prava, novinarji pa spet in spet iznajdljivi. Priznam pa, da vsch teh pomankljivosti v lastni reziji ali s turistično agencijo ne bi tako mirno prenesla.

Aljana Jocif

ROGLA

DEKLETA IN POL

Sprva je bilo med racami malo račkic, a so bile tiste kot se šika. Naj to ilustrira resnična prigoda z mednarodnega srečanja na enem od prizorišč sedanje olimpijade.

Pod tribuno lepega drsalšča smo imeli nek sprejem, zatem pa smo se Slovenci zabavali z namiznim tenisom. Nek tečen majhen Belgijec, ki je hotel biti povod zraven in je bil povrhu še Valonec, je pristopil in takoj terjal, da ga pustimo igrati.

Sprva ga nismo "šmirglali", potem smo mu vladno rekli, naj gre nekam, zoprnež pa ni odnehal. Tedaj se je nekdo spomnil, da mu ne bi škodil pouk za življenje in mu je predlagal kvalifikacije. "Če se hoče uvrstiti v moško tekmovalje, moraš najprej premagati našo žensko," mu je rekel - po francosko kajpak, ker so mu bila slovenska obzorja nedosegljiva.

Pristal je, kajpada malce užaljeno, ker se mu je zdelo za malo, da da bo moral izgubljati čas z neko nerodnico. In ga je, ker ga je Mojca Murko gladko nažgal. Nakar je izginil iz slovenske družbe.

Možakar namreč ni vedel, da je bila Mojca poprej tekmovalka v -

namiznem tenisu in je zato premagala tudi vse nas - v ping-pongu kajpada. Pa v žurnalizmu tudi prenekaterega

Kronist

Na sliki: Mojca Murko, s stisnjennimi koleni - kot je običajno pri naših kolegicah

"RIBEŽEN" ZA PRVO TEKMO

(in imenitna moška družba)

Matelič (žal, pokojni), Tone Fornezz, Jože Plešnar, Joško Pirnar, Dragiša Modrinjak, Bogdan Tome, Joško Boncelj, Janez Suster,

Danilo Škofič, Djuro Šmicerberger, Cyril Stani, Zvonka Bricelj, Albi-na Podbevsek, Oto Reisinger, Bo-Go Mejavšek, Zvone Zorko

Albinci gre vedno tako hitro, da kar počepne od bojazni

Na vprašanje, kdaj je že bilo naše prvo tekmovanje, tisto čisto "zare-sno", je Fredi odgovoril z auu, auu, auu kot dedek v tistem znanem vicu, kdaj je nazadnje. Vse se je namreč začelo na Štajerskem; najprej z občnim zborom sekcije jugoslovenskih novinarjev smučarjev SKIJ (oznako YU sta opravicevala dva hrvaška kolega, eden je bil Oto Reisinger) decembra leta 1968 v Mariboru, nadaljevalo pa z veleslalomsko tekmo januarja naslednjega leta na Pohorju.

Zanimivost iz zapisnika: na svetovno srečanje novinarjev-smučarjev bodo uradno odpovedali samo trije novinarji (Joško, Blaž, Albina), ostali bodo šli kot zasebniki "iz protesta proti avstrijski sekciji SKIJ, ker je povabila v Badgastein samo pet jugoslovenskih predstavnikov, da bi tako opozorili na nekorekten odnos

strijev do statuta SKIJ". Kaj je smo tam vsi veselo smučali brez protestiranja. Ampak zgodovina je poučna: kdo ve, lahko se zgodi, da bodo naslednji organizatorji svetovnih prvenstev mislili podobno (beri: nas imeli za majhne, nepomembne) kot so pred četrt stoletja mislili Avstriji.

Tedanji predsednik je bil - kdo pa drug - kot Joško Pirnar, tedaj še svetlosti tovariš v najboljših letih, ki se je vozil s takrat imenitnim

Albina Podbevsek

P.S. Poskus seznama prvih udeležencev (uradnega ni) MARI-BORA 68: Otmar Klipšteter, Blaž Lavrič, Milan Maver, Silvo

Tudi to smo doživljali: kombinacijo morja (Opatija) s snegom na Platku. Zato so bile nujne selitve z avtobus-glej sliko

PRVO ODPRTO SREČANJE NOVINARJEV SMUČARJEV SLOVENIJE 25. SREČANJE SEKCIJ SCIJ

Rogla, 16.-22. februar 1992

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 16. 2. 1992

od 13.30 namestitev

15.00 welcome drink (borovničivec, kruh in sol)

19.30 ob dviganju zastave in otvoritvi še baklada

20.30 predstavitev organizacijskega odbora

dalje disco + stara koča

Ponedeljek, 17. 2. 1992

prosto smučanje

13.00 kosilo na hotelski terasi (sponzorja Mlinotest, MIP)

14.30 odhod v Zreče, kopanje v bazenu, ogled zdravilišča in degustacija slovenskih vin v vinoteki PROBUS

17.30 predstavitev sponzorja - UNIOR ZREČE in kratka predstavitev nove slovenske revije Svobodna misel iz Ljubljane

19.00 večerja

dalje disco + stara koča

Torek, 18. 2. 1992

prosto smučanje

13.00 kosilo na hotelski terasi (sponzor Pomurka - bograč)

16.00 kuhanino Šmartno (na smučišču) in šaljiva tekma

19.00 večerja

dalje disco + stara koča

Sreda, 19. 2. 1992

tekma za VSL ob 10.00 !!!

13.00 kosilo pri koči na Mašinžagi (sponzor Fingušt Pohorska klobasa)

16.30 predstavitev avtomobilskih sejmov v CE in LJ EMElong + Avtmagazin + plastične verige BARLOG.

19.00 večerja

20.00 ansambel Ritmo Loco

Četrtek, 20. 2. 1992

TEKMOVANJE V TEKIH OB 10.00 !!!

13.00 kosilo (sponzor NT-RC-krače)

17.30 tiskovna konferenca KOVINOTEHNE

18.00 Mikrohit - predstavitev delovanja in uporabe note booka

19.00 večerja

20.30 skupščina Slovenske sekcije SCIJ

Petak, 21. 2. 1992

prosto smučanje

13.00 kosilo (sponzor Rogaška Slatina)

18.00 degustacija izbranih Vinagovih vin - Mag. Protner

20.00 zaključna večerja - podelitev medalj - živa glasba (ansambel JOURNAL)

Sobota, 22. 2. 1992

SLOVOOOOOOOOOOOOOOO!

P.S. NE ZAMERITE, ČE BO KAKŠNA SPREMENBA:
ZAPISANA BO V BILTENU.

TOLERANTNOST

Takšnega, poraženega, ki se dobesedno kolje po hribu navzdol, bi se kdo drugi nemara ustrasi - češ četnik ali kaj podobnega; mi pa smo tolerantni in pravimo, naj bo med nami, saj je kar fejt fant - kadar se ne kolje.

Zdaj se, hvala bogu, na Dunaju - Branislav Maksimovič.

DOBRODELNOST Z METLO

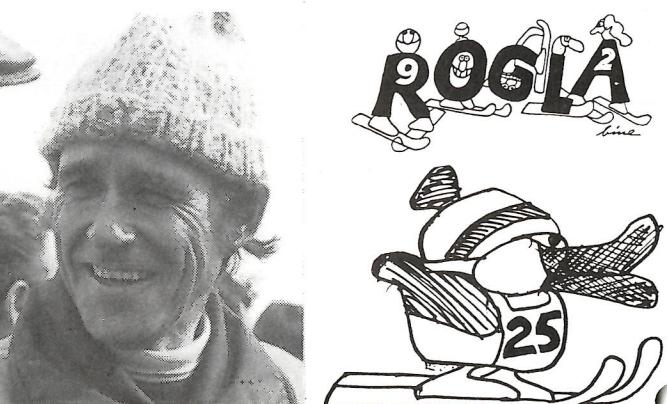
Maribor 1977 Novinarji so dobre duše, to je splošno znano, zategadelj je presenetljivo, da so smučarske race izvedle samo eno dobrodelno akcijo - kajpada v Mariboru ob deseti obletnici uradnih srečanj.

Uspeh je bil izreden; privabilo smo okrog 3.000 gledalcev, ki so uživali v nenavadni hokejski temi - z metlami. Koliko metel so v tej neušmiljeni borbi uničili, ni znano, pač pa je bil razveseljiv podatek, da smo zbrali od vstopnine dovolj denarja za barvni televizor, gramofon in magnetofon, ki smo ga podarili mladinskemu domu Toneta Kozele v Framu.

Množico mariborských gledalcev je presenetila spretnost, s katero so race sukale metle. Upravičena je domnevna, da prenekateri kolega, ki dela videz mačota, od žene dobija redno leseno štafetno palico - s slamo, ali konjsko grivo spodaj. Danes pa kovinsko ali plastično cevjo na zadnjem koncu in cuzajo, cuzajo tapisone, itisone, parket, lađiški pod.

Tudi zakonsko posteljo, ko se na njej nabere preveč prahu...

Kronist

TOREJ MLADA KOLEGICA, ŽREB NAMA JE NA
ROGLI NAMENIL ZGODOVINSKO VLOGO...

VAŽNO JE SODELOVATI

NESREČA

Najhujša nesreča se je na naših srečanjih prijetila na prvi Jahorini; že vsa je bila v nesrečnem znamenju (o drugi ponesrečnosti poroča kolega Predan), zato ji je bilo usojeno, da je povzročila bolečine tudi otroku.

Praviloma smo bili dobivali pri kosišu na mizo hladne juhe, zatorej je bilo zares zoporno naključje, da je tisti sončni opoldan natakarica na servirnem vozičku pripeljala okoli stebra vrelo juho v trenutku, ko je pritekel naokoli Andrejek Cvetnič in trčil v voziček natanko s tolikšno silo, da se je jušnik zvrnil nanj, vrela tekočina pa se je zlila po njegovem telesu.

Nekaj sreče je bilo vendarle v tej nesreči; da se je oče - Danilo (tedaj fotoreporter pri Večeru) dovolj pristebnega spomnil, pa je sina takoj polival z mrzlo vodo in da je bil slučajno v hotelu tudi zdravnik - oficir letal-

stva, ki je nudil prvo strokovno medicinsko pomoč.

Ponesrečenega so potem odpeljali v sarajevoško bolnišnico, vendar sta starša želela zagotoviti sinu boljšego in smo organizirali nekakšen improvizirani - letalsko - avtomobilski hitri transport, toliko temeljito izpeljan, da je Andrejka v mariborski bolnišnici že čakala operacijska ekipa (pod vodstvom tistkrat vodilne specijalistke za tovrstne operacijske posege), ki je storila največ, kar je tedenja medicinska stroka zmogla.

Danes je Andrej zdrav, velik in čeden mladenič, ki se že zelo uspešno ukvarja s fotografijo. Samo nekatere črete po telesu ga še spominjajo na nesrečno novinarsko srečanje.

Kronist

Ker si ne želimo, da bi kritizirali povprek, objavljamo odgovorne

ORGANIZACIJSKI ODBOR ROGLA 92

Predsednik - Vlado Kreač

Nastanitev in protokol - Jože Jerman in Saša Vračko

Finančni pregled - Aljana Jocif

Urednik Race - Otmar Klipšteter

Bilten in oprema tekmovališč s panoji - Srečko Klapš

Organizacija VSL tekme - Janko Šopar

Organizacija tekaške proge in prevoza - Francenk Pungarčič

Stiki s tuji - Albina Podbevšek

Program (moderiranje, zabava ipd.) - Boris Cipot, Barbara Jerman

Oprema panojev - Bine Rogelj

Deklice za vse: Božena Bombač, Janez Kovačič, Branko Stamejčič, Uroš Šoštarč

Tisk:

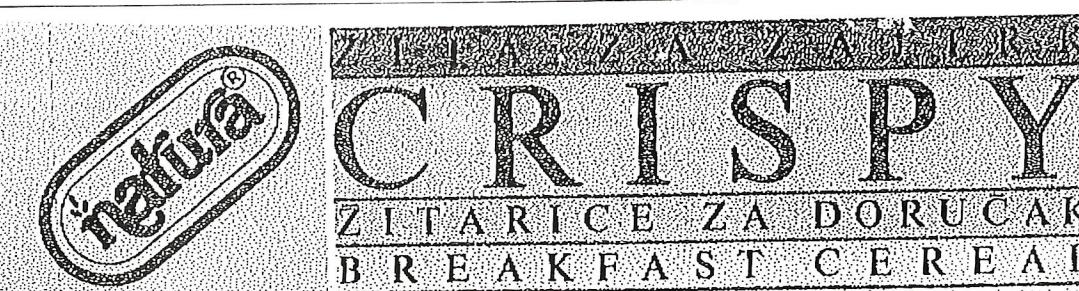
BIROSTORITVE

tiskarna
založba
trgovina
kopirnica
pisarniško
reklamne
storitve

EXPRESS TAJNICA

62001 MARIBOR
GLAVNI TRG 6, PP 97
TELEFON (062) 26-360
TELEFAX (062) 29-874

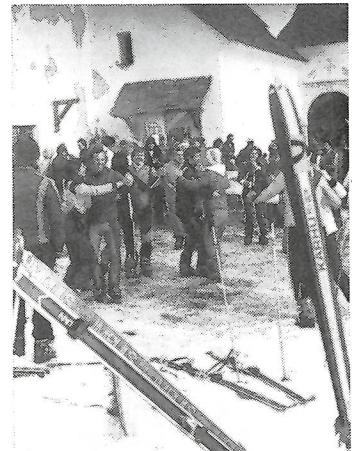
SKAKAVOM
WITH COCOA

RACA

NAROD NAŠ POSNETKE HRANI

Kolegi pometajo trebušno

Ples pred cerkvijo na Arehu

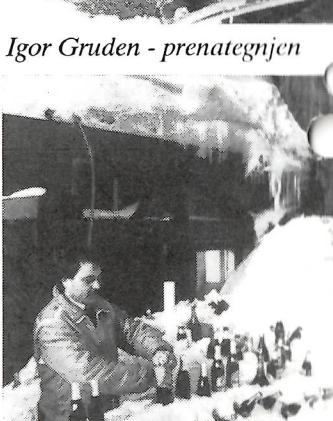
Igor Gruden - prenategnjen

Telo na telesčku

Padla za našo stvar

Kruh naš vskdanji

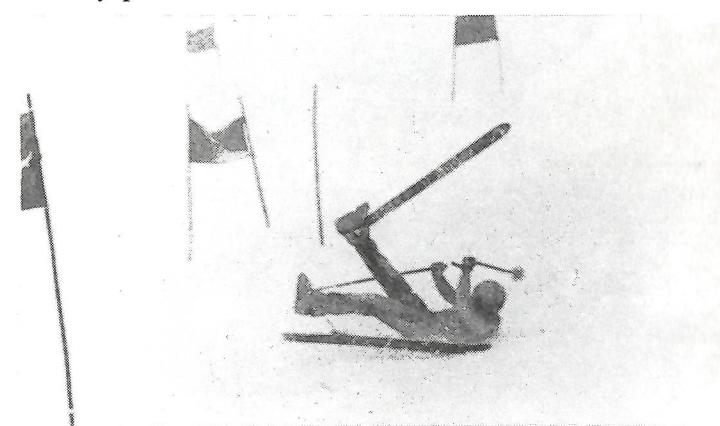
Z lavorjem v diagonalu

Hrabro je plužila

Počitek po spopadu

K.O.

ROČIA